

Passe-Partout

Kunstmagazine - 2024 editie 14.2

Helen Shafer Garcia 'Saddleback Wanderers'

Helen Shafer Garcia

Waar cafeïne, cactus en kunst op kleurrijke wijze samenkomen...

Over haar nieuwste installatie

‘Saddleback Wanderers’

Een prachtige installatie van Helen Shafer Garcia

Deze installatie gaat over ontheemden van over de hele wereld. Landen als Syrië, Venezuela, Oekraïne, Afghanistan en Zuid Soedan herbergen momenteel het grootste aantal mensen dat uit hun huizen wordt gedwongen. De recente onrust in Israël en Gaza heeft ook een gruwelijke tol geëist voor onschuldige gezinnen.

De stam van de Saddleback Wanderers bestaat uit personages die ervoor hebben gekozen om als groep samen te werken om te overleven.

De personages zouden normaal gesproken niet samenleven. Behoeften en overleven zijn afhankelijk van gezelschap. Iedereen heeft een andere gezamenlijke taak, voor eenheid en vrede terwijl ze naar verre landen reizen met de hoop op een permanente nederzetting.

Ik heb ervoor gekozen om elke dieren berijder een naam te geven uit elk van deze landen, namen die opbeurend en betekenisvol zijn.

De paarden namen zijn in Latijn, met bemoedigende en hoopvolle betekenissen.

Beer: Bernardo Sterk als een beer.

Oorsprong: Oud Germaans. "bero" = beer

Paard: Nobilis de Archeoloog.

Oorsprong: Latijn. Stoutmoedig, sterk, vurig, energiek

Norbilis en Bernardo zijn onderweg op zoek naar stukjes en beetjes interessante artefacten.

Het zijn historici, bewaarders van het verleden en beschermers die iedereen in de stam waarderen.

Muis: **Carmen de tuinman.**

Oorsprong: Latijn, Hebreeuws. Tuin, Wijngaard.

Paard: **Calimorfus van de tuin.** Oorsprong Latijn. Schoonheid.

Carmen en Calimorfus hebben vele jaren samen gereden. Ze houden allebei van planten en wisten dat ze voedsel en kruiden konden vinden om bij te dragen aan de maaltijden. **Carmen** is een fervent tuinbouwer met vaardigheden die nodig zijn om de essentiële planten te vinden. Het lichaam van **Calimorfus** is de essentie van de aarde geworden.

Wasbeer: Anahita

Oorsprong: Perzisch. Godin van water en rivieren.

Anahita is een uitstekende chef die alle maaltijden bereidt met de hulp van de stam. Haar opmerkelijke handen bereiden snel heerlijke maaltijden.

Paard: Arista Oorsprong: Latijn: een korenaar, borstelharen als vezels op sommige granen of grassen. Een borstelhaar dat zich uitstrekt van de antenne van bepaalde tweevleugelige insecten: tijdens de vlucht gebruikt voor het bewaken van de lichtsnelheid en voor vleugelcontrole.

*Bobcat: (Rode Lynx) **Olena de verkenner.**
Oorsprong: Grieks. Beschermmer van de mensheid*

*Paard: **Valens.** Hij die de weg leidt .
Oorsprong: Latijn. Krachtig.*

***Olena's** snelle en alerte ogen leiden de weg voor de
stam.*

***Olena** en **Valens** zijn uitstekende verkenners, op
zoek naar de goede richting en de veiligste plekken
om daar een tijdje te kunnen wonen.*

*Coyote: **Zina de Verteller**
Oorsprong Grieks: gastvrij*

*Paard: **Scholasticus van de boeken.**
Oorsprong Latijn: Leergierig.*

***Zina en Scholasticus** zijn verhalenvertellers en bewaarders van documenten.
Ze noteren en bewaren papieren om verhalen te documenteren die door de stamleden worden verteld.*

Geografische reis documentatie is belangrijk voor historie van de travelers.

Uil: Mykola van het volk

Oorsprong: Grieks. Overwinning van het volk.

Paard: Nobilis de opmerkelijke

Oorsprong: Latijn. Moedig, sterk, vurig, energiek.

Mykola en Nobilis zijn sterke metgezellen die de reis plannen, en pleisterplaatsen opzoeken.

Mykola spreidt zijn vleugels uit en zweeft over de grond. Hij kan obstakels bij een open plek laten verdwijnen.

Ze dragen hout om een vuur te starten om de volgende pleisterplaats op te warmen voor de Saddleback Wanderers.

*Haas: **Nadia Heler in de wind.***

Oorsprong : Slavische, Arabisch. Hoop, dauw, van nature goed gevig.

*Paard: **Dromos met vleugels.***

Oorsprong: Latijn. Snel, avontuurlijk.

***Nadia** en **Dromos** zijn nieuwe metgezellen. **Nadia** is een beetje aarzelend en onzeker over de vliegvaardigheden van **Dromos**. Ze zijn de veegploeg van de stam, en zorgen ervoor dat iedereen het tempo aanhoudt. **Dromos** heeft zijn ogen naar voren gericht om met hoge snelheid te kunnen navigeren.*

***Nadia** is bekwaam als genezer en heeft verborgen behoeften bij zich voor eerste hulp en aandoeningen.*

Paard:: Yeva. Moeder van het leven.

Oorsprong: Russische Hebreeuws

Kinderen: 3 kleine muizen: Paloma, Oliver en Mira.

3 biggetjes:

Benilda, Sonit en Acha, die tot iedereen in de stam behoren.

Abuelita Yeva is het oudste paard dat tijdens het reizen voor de kinderen zorgt. Ze draagt versieringen die haar zachtheid en liefde vertegenwoordigen.

Haar zijpanelen bevatten een kleine **Puma-familie** die extra bescherming nodig heeft.

De bovenkant van haar lichaam gaat open en wordt een vat voor schatten binnenin.

Veulen: Elpis
Oorsprong: Latijn. Hoop.

Elpis is een veulen met hoop voor de toekomst.

Hij hoop bij deze stam een veilige en wonderbaarlijke plek te vinden om daar voor altijd te leven.

Filmpje over de Saddle back wanderers:

<https://www.youtube.com/watch?v=r3cBFtMN3-k>

Over Helen Shafer Garcia

Keramische beeldhouwkunst was mijn eerste keuzevak op de universiteit. In de jaren die volgden werd aquarel mijn belangrijkste medium voor illustraties bij resort- en tijdschrift contracten.

De afgelopen jaren ben ik teruggekeerd naar klei, met de wens om subtiele installaties met een politiek thema te creëren.

De concepten zijn erop gericht om de kijker met visuele interesse te trekken en de tekst onderstreept de betekenis.

Ik beschouw mijn werken als ontmoetingen met voornamelijk organische fragmenten, samengebonden met een twist die de geest oproept voor een intrigerende visuele reis.

Ik wil de kijker meenemen in mijn met koffie besmeurde interpretatiewereld waarin legenden, flora, fauna en iconen met elkaar verweven zijn.
Soms zit er een vleugje humor in.

Mijn proces omvat het proces van overdracht het aftrekken en toevoegen van verf, klei en vergane gevonden voorwerpen, waardoor poëtische relaties ontstaan tussen organische en geometrische vormen.

Experimenteren met willekeurige folkloristische thema's en afbeeldingen in combinatie met intrigerende botanische vormen leidt tot opzettelijk afgezonderde maar toch uniforme vorm arrangementen.

Niets hiervan is opzettelijk. Mijn interesses in een bepaald thema of onderwerp lijken vanzelf te evolueren op basis van invloedrijke connecties die ik ben tegengekomen.

Ik wil dat de indrukken ter overweging beschikbaar zijn.

Helen woont en werkt in San Diego County Californië

<https://www.helenshafergarcia.com>

Agavelatte.blogspot.com

*Bos met Bluebells 25 x 18 cm
Olieverf op paneel.*

Paul Jackson kunstschilder

“Ik werk graag aan een schilderij totdat het plotseling voelt alsof het tot leven is gekomen.

Ik weet wanneer deze toestand wordt bereikt vanwege het gevoel van kalmte dat ik voel”

Paul studeerde in de jaren zeventig schilderkunst aan het West Surrey College of Art and Design in Farnham, Surrey en heeft zijn werk op grote schaal tentoongesteld.

Paul studeerde de traditionele schilder- en tekenkunst met een grote nadruk op het tekenen naar de natuur.

Paul zegt: “Ik werk graag aan een schilderij tot dat het plotseling voelt alsof het tot leven is gekomen. Ik weet wanneer deze toestand wordt bereikt vanwege het gevoel van kalmte dat ik voel. Het voelt als een afwezigheid van geluid, het is moeilijk te beschrijven.

Dit is kersenbloesem na regen.

*Olieverf op paneel ongeveer 25 x 20 cm.
Dit is onze voortuin van zo'n 20 jaar geleden.
Het ziet er nu anders uit, maar de
kersenbomen staan er nog steeds.*

*Deze afbeelding bevindt zich ook in de
Getty Image-bank en sommige winkels
verkopen er afdrukken van, zodat veel mensen
hem hebben gezien.*

Dit is een Kerkuil. 35 x 25 cm. Waterverf en Arabische gom en een beetje dekkend wit op papier. Dit is een behoorlijk oud stuk uit 2005.

Kerkuilen zien we hier vaak jagen in de schemering, en dit is een herinnering aan iemand die heel dichtbij kwam op een missie.

Ook deze is een onderdeel van de Getty Image-bank

'Dit is Wasdag'
Het is een groter stuk van
ongeveer 60x70 cm.

*Het is een olieverf op gesso
voorbereid paneel, en groter dan
gebruikelijk.
(ik heb een kleine studio),
maar ik wilde een blikvanger
voor de expo waar ik vorig jaar
aan deelnam, genaamd
The Pilgrims Way Arts Group in
Lenham in Kent.*

*Het is losjes gebaseerd op een
huisje dat ik zag op een
heuveltop in Cornwall, in het
zuidwestelijke puntje van
Engeland.*

*Ik heb onlangs nogal wat foto's
gemaakt van wasgoed dat aan
de lijn wapperde.*

*Ze lijken een gevoelige snaar te
raken bij mensen van mijn
leeftijd die zijn opgegroeid in de
tijd dat iedereen zijn was buiten
hing om te drogen.*

Dit is een stilleven.

*Het is waterverf en
een droge penseel op
papier met glazuur van
Arabische gom.*

Natuurkind. 15x20 cm.

Het is olie op een stuk met gesso geprepareerd hout.

We hebben hier in Hastings, niet ver van mij, een ceremonie festival waar de komst van de lente gevierd wordt. Iedereen draagt groen met bladeren en bloemen in het haar.

Dit is een herinnering daaraan..

*Dit is de 'Grote Boom' Het is olieverf op paneel, 30x20 cm.
Dit is heel persoonlijk. Het is een herinnering aan mijn jongste dochter
Rachael, die twaalf jaar geleden stierf. Dit was een van haar favoriete
plekken en we hebben haar as hier verstrooid. De boom is een
eeuwenoude beuk. De boom is een bijzondere in ons leven.*

Waar de magie begint

Dit is mijn zeer oude aquarel set (ik heb er nog meer), maar deze heb ik gebruikt sinds de kunstacademie in de jaren zeventig en toen was hij niet nieuw.

Op elke verjaardag teken of schilder ik een zelfportret. Deze is waarschijnlijk uit 2015.

Dit is Beachy Head. Olieverf op paneel, 35x25 cm. Beachy Head is een zeer dramatische klif hier in Sussex aan de zuidkust van Engeland en maakt deel uit van een keten van witte kliffen genaamd The Seven Sisters. Ik woon in Sussex en Beachy Head ligt op slechts ongeveer 40 minuten rijden van hier en we bezoeken het vaak. Ik wilde de schaal en het gevoel van duizeligheid vastleggen als je de rand van de klif nadert, en de oogverblindende witheid ervan in de zon.

Er is een 'zen-achtige' kwaliteit in Pauls werk van ruimte en oneindige rust

Iemand merkte ooit op dat mijn schilderijen een soort somber Scandinavisch gevoel hadden, een 'Nordic Light', en dit kwam op mij net zo opmerkzaam over aangezien ik half Zweeds ben, dus misschien zit het in mijn bloed."

Paul werkt in de meeste media, hoewel hij momenteel neigt naar acrylverf, die na droging een bijna 'vlakke' afwerking geeft - passend bij zijn ogenschijnlijk eenvoudige composities, het licht en de onderwerpen die vaak bestaan uit land- en zeegezichten met verre horisonten of prachtig weergegeven stillevens onderwerpen.

Paul woont en werkt op een landelijke locatie in de buurt van Hastings in het zuiden van Engeland.

Kijk voor meer prachtig werk van Paul op :

<https://www.flickr.com/photos/92943860@N00/albums/72157716347104438/page5>

<https://www.wingartgallery.com/paul-jackson>

Email Paul Jackson: eganahpro@yahoo.co.uk

*En dit ben ik terwijl ik aan mijn tafelezel werk.
Ik maak veel stillevens schilderijen met een
kom en schilder vaak Chinese kommen.
Ik hou van het licht, de glans en de textuur.*

Chachapoya Krijgers van de Wolken

De Chachapoya puzzel heeft meer gaten dan stukjes

Recente archeologische ontdekkingen hebben een nieuw licht geworpen op de geschiedenis van het Peruaanse Chachapoya volk.

Tot de jaren negentig was het meeste van wat we wisten over deze precolumbiaanse cultuur – door de Inca de 'Krijgers van de Wolken' genoemd – gebaseerd op verhalen uit de derde hand van onbetrouwbare Spaanse kroniekschrijvers.

Zelfs vandaag de dag heeft de Chachapoya puzzel meer gaten dan stukjes.

Toch groeit de belangstelling en kennis voor de vroegere beschaving.

In 2017 werden de Chachapoya ruïnes van Kuélap op een heuveltop uitgerust met een kabelbaan en door de Peruaanse regering op de markt gebracht als een noordelijke rivaal van de publiekstrekker Machu Picchu.

Op voorlopige lijst Wereld erfgoed locaties

Twee jaar later plaatste Unesco de 'Chachapoyas' locaties van de 'Utcubamba vallei' op de voorlopige lijst van werelderfgoed locaties die in aanmerking komen voor nominatie.

De Chachapoya cultuur dateerde ruim zes eeuwen vóór de Inca, en bloeide vanaf ongeveer 800 na Christus in de afgelegen noordelijke hooglanden van Peru.

Een gebied met gerimpelde bergen, diepe kloven en hoge watervallen waar de oostelijke hellingen van de Andes opgaan in het vochtige en mistige Amazonebekken.

Nevel wouden van Peru.

Omdat er geen geschreven taal is, is veel van wat bekend is over de Chachapoya afgeleid van archeologische overblijfselen. Deze zijn gevonden op begrafenislocaties op moeilijk bereikbare kalkstenen kliffen in de nevelwouden van Peru.

Kenmerkend zijn de sarcofagen met mensachtige gezichten en mausoleums die in de rotswanden zijn gebouwd. De met roest rode verf beschilderde beelden zijn staande stenen sarcofagen waarin de doden ingesloten werden.

Deze graven, ook chullpa's genoemd, zijn nog steeds imposant. Ze kijken vanaf grote hoogte naar beneden vanaf geïsoleerde heuvels. Deze krachtige onafhankelijke cultuur verschilde duidelijk van die van zijn Andes burens.

De bevolking, die op zijn hoogtepunt misschien wel 500.000 zielen telde, bracht krachtige sjamanen voort en bracht een hard vecht ethos teweeg.

Het ontwikkelde zich met weinig trauma van buitenaf tot de invasie van de Inca's in de jaren 1470.

Kunstmuseum Den Haag presenteert:
'Universum Max Beckmann'

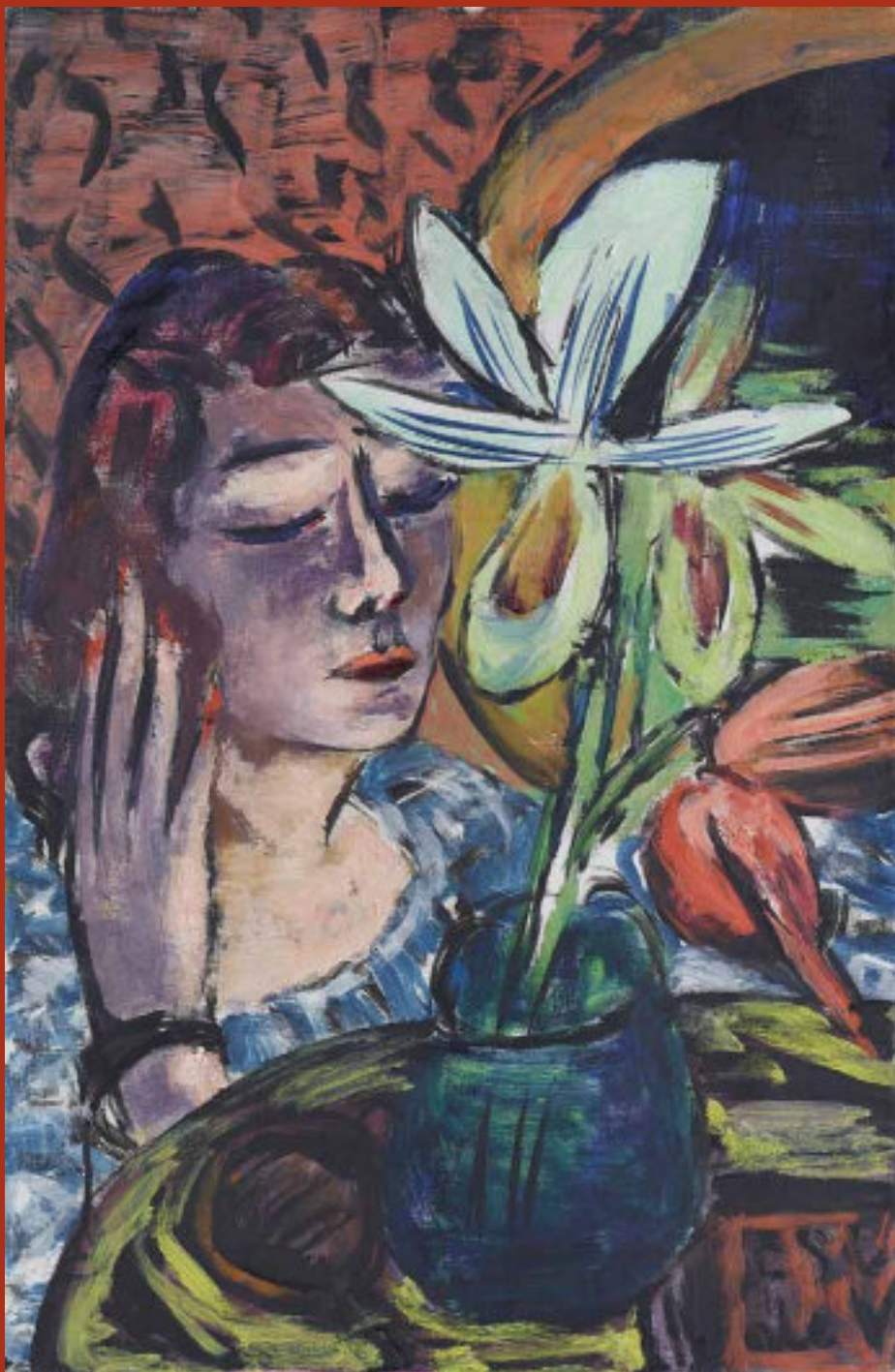
Scherpe hoeken, vervreemdende perspectieven, beklemmende kaders.

De schilder Max Beckmann hanteert allerlei technieken om de ruimte in zijn schilderijen naar zijn hand te zetten.

Het geschilderde beeldvlak is zijn domein; door te schilderen krijgt Beckmann grip op de werkelijkheid, die voor hem uit fysieke maar ook spirituele dimensies bestaat. Met zijn unieke verbeelding van de ruimte behoort hij tot de meest eigenzinnige en unieke kunstenaars van de twintigste eeuw.

In de tentoonstelling 'Universum Max Beckmann' onderzoekt Kunstmuseum Den Haag het oeuvre van de schilder aan de hand van zijn verbeelding van de ruimte.

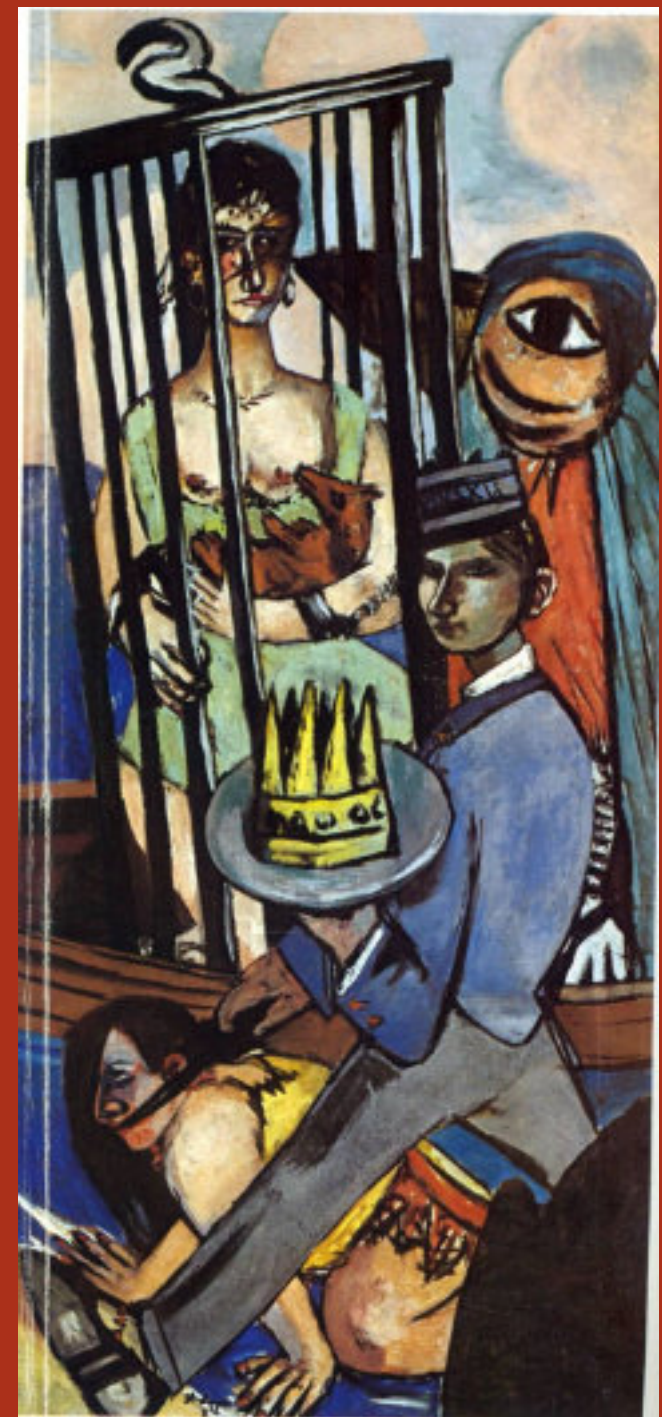
Max Beckmann (1884-1950) stopt zijn schilderijen barstensvol beelden en betekenissen, die niet direct te ontrafelen zijn; een bijzondere beeldtaal, die hij ontwikkelt op basis van talloze bronnen (literatuur, religie, mythologie) en eigen observaties. Zijn schilderijen zijn geladen, intellectueel, spiritueel.

Maar net zo goed is de in Duitsland geboren Beckmann een mondaine 'man van de wereld' die in zijn werk de invloeden van de moderne tijd verwerkt. Hij dompelt zich onder in eigentijdse vormen van amusement: de magische wereld van theater, circus en cinema zijn belangrijke impulsen.

Technologische ontwikkelingen in de film bieden letterlijk nieuwe perspectieven; ontwikkelingen die hij op de voet volgt, en herkenbaar zijn in de wijze waarop Beckmann zelf naar de wereld gaat kijken.

Fragmenten uit enkele invloedrijke producties uit deze tijd zijn in *Universum Max Beckmann* te zien.

De tentoonstelling loopt tot en met 20 mei 2024.

**Kunstenaar
of hobbyist?**

dekwast.nl

Portret van 'Fräulein Lieser' door Gustav Klimt, na 100 Jaar herontdekt

De laatst bekende locatie van het wereldberoemde "Portret van Fräulein Lieser", door de kunstenaar Gustav Klimt, was in Wenen in het midden van de jaren 1920.

Het levendige portret van een jonge vrouw werd vermeld als eigendom van "mevrouw Lieser" - vermoedelijk Henriette Lieser, die door de nazi's werd gedeporteerd en vermoord.

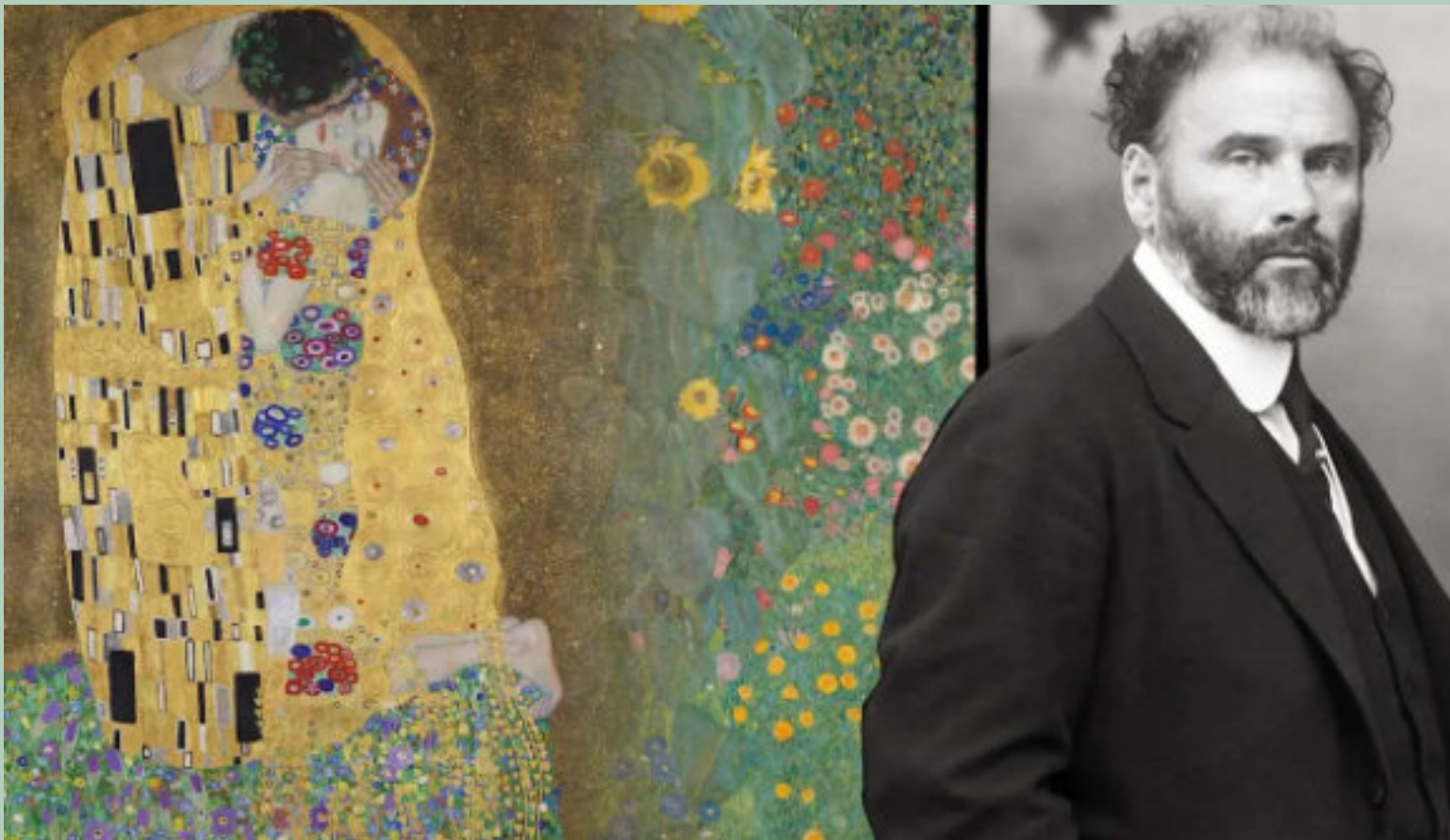
Het enige bewaard gebleven bewijs van het werk, was een zwart-witfoto uit 1925, rond de tijd dat het voor het laatst werd tentoongesteld, bewaard in de archieven van de Oostenrijkse Nationale Bibliotheek.

Nu, bijna 100 jaar later, is dit schilderij van een van 's werelds beroemdste moderne kunstenaars te zien én te koop – nadat het werd herontdekt in wat het veilinghuis een interessante ontdekking heeft genoemd.

"De herontdekking van dit schilderij, een van de mooiste van Klimt's laatste creatieve periode, is een sensatie", zegt het Oostenrijkse veilinghuis Im Kinsky in een verklaring.

Het schilderij van 78 x 140 cm gaat waarschijnlijk op een veiling tussen de 30 miljoen en 50 miljoen euro opbrengen.

Andere werken van Klimt, misschien wel het meest bekend om zijn schilderij 'De Kus', zijn voor miljoenen dollars verkocht.

GUSTAV KLIMT MET ZIJN MEESTERWERK DE KUS

De familie Lieser "behoorde tot de kring van de rijke Weense samenleving waarin Klimt zijn bescherm heren- en vrouwen en klanten vond, aldus het veilinghuis.

Het is onduidelijk welk lid van de familie Lieser in het stuk is afgebeeld. Het zou Margarethe Constance Lieser kunnen zijn.

Maar sommige verhalen suggereren dat Henriette Amalie Lieser-Landau, die tot 1905 getrouwd was met Adolfs broer Justus, Klimt mogelijk de opdracht heeft gegeven om een van haar eigen dochters te schilderen.

Het onderwerp - wie ze ook was - bezocht het atelier van de kunstenaar negen keer in april en mei 1917, aldus het veilinghuis.

Kleine delen van het schilderij waren nog niet voltooid toen Klimt begin 1918 stierf. Het doek is aan de familie Lieser geschonken.

De intense kleuren van het schilderij en de beweging naar open streken tonen volgens experts Klimt op het hoogtepunt van zijn late periode.

De veiling vindt plaats op 24 april 2024.

Het is alweer lang geleden dat Ton Swiderski deze foto maakte. Het was tijdens het wereldkampioenschap 'World Statues in Arnhem' Dit was de inzending van Mexico.

Zij waren een van de finalisten. Het schilderij 'De Kus' van Gustav Klimt was de inspiratiebron. Het is en blijft een pracht foto. <https://www.antonyswiderski.nl>

Jacqueline Tijssen keramiste

Boomhut

Huizen, poorten, trappen en torens komen steeds terug in mijn keramiek. Het huis staat voor de plaats waar de menselijke emoties en relaties zich concentreren. Voor mij is het huis (de cocon) de derde huid.

In mijn jeugd ben ik veel met mijn ouders op reis geweest naar historische plekken. Kerken en oude steden. Dit heeft een diepe indruk bij mij achter gelaten. Die ik in mij keramiek steeds terug zie komen. Net als mijn wiskundige inzicht. Dat mij helpt bij strakke complexe werken.

De keramiek opleiding heb ik genoten op de SBB in Gouda, de keramiek opleiding van Nederland in die tijd. Technisch werken, draaien en glazuren. Om meer zeggingskracht te krijgen in mijn werk ben ik Artibus in Utrecht gaan volgen. Ook jaarlijkse workshops bij keramisten. Om te leren en te sparren. Inmiddels ben ik 24 jaar beroepsmatig kunstenaar. Exposeer, deelnemer van keramiek markten en verkoop mijn werk in mijn atelier. Ook geef ik al meer dan 30 jaar les een aan rond de 30 cursisten.

Over mijn werk

Huizen en Casa in alle soorten en maten soms bijna abstract. Stoeiend met de vorm of op dunne pootjes. Maar ook met de textuur bezig. In gladheid of juist reliëf. De regelmaat van raampartijen en daken. Of juist het speelse eraan.

De Casa zijn geïnspireerd op de Mediterrane oude steden. Torenhoge huizen, schuilend bij en tegen elkaar.

Amfibi

Trappen, doorgangen en pleinen

Bergdorpen, waar je in je dromen doorheen kunt wandelen. Trappen en doorgangen.

Balkonnetjes en pleintjes. Het is een plezier om constructies te bedenken waarin de wandeling naar de top of het inkijkje in het huis mogelijk zijn.

Boten kom ik in het waterrijke gebied waar ik woon steeds tegen. Een boot is synoniem aan vrijheid, ongebondenheid, instabiel en beweeglijk. Maar toch ook weer een plek om te wonen, te zijn. Het kan ook het symbool van op drift zijn. Een link naar wat er in de wereld op het ogenblik gebeurt.

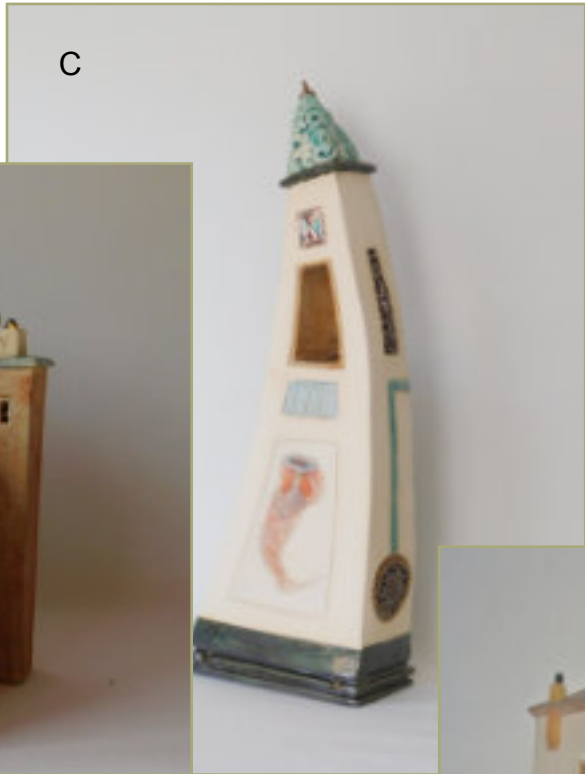
In 2001 heb ik samen met de keramiste Betty de Groot een groot kunstwerk gemaakt voor de Beatrixsluis in Nieuwegein.

Het was de tijd van de digitalisering en er was een grote verbouwing voor nodig om de doorgang van de boten te monitoren. We vervaardigden 20 keramische boten met een afmeting tussen 50 en 90 cm. Inmiddels is er al weer een nieuwe grote verbouwing geweest bij de sluisen en is er een nieuwe kolk gekomen. De boten moesten verplaatst worden. En kregen een nieuwe plek aan de sluishuizen.

De laatste tijd maak ik vaak oude industriële bouwwerken. Fabrieken en pakhuizen. De oude glorie. Vaak zo mooi geconstrueerd, vol details.

Bergstad

A Samen wonen
B Pakhuis
C Op weg vol verlangen
D Overvol
E Stad van de toekomst
F Casa

De boomhut is een beetje het buitenbeentje in mijn werk. Maar zeer geliefd om te maken.

Het geeft mij nog meer de vrijheid van bouwen in klei en ontstaat meer uit emotie.

Het is een huis of een vluchtplaats. Meestal suggereer ik houten constructies maar het blijft klei. Het hoeft niet strak te zijn maar ontstaat onder mijn handen. Deze boomhutten kunnen buiten opgehangen worden aan staaldraden.

Vaak voeg ik teksten toe. Ik kom uit het onderwijs en taal en schrift is een manier om mijn gedachten over te brengen. En zo een verdieping aan het werkstuk te geven.

zelf samengestelde papierklei, bewerkt met oxides, glazuren en transfers

Materiaal

Ik gebruik draaiklei met een cellulose pulp. Deze pulp wordt in de wegenbouw gebruikt en neemt snel vocht op. Deze mix ik door mijn klei.

Na het opstijven van de klei draai ik met de pers plakken uit.

Met de plakken ga ik bouwen. Hiervoor gebruik ik mallen van stevig papier maak ik eerst een 'patroon' Doordat ik de klei goed op laat stijven voor ik ga bouwen zakt het niet in. De vezel in de klei zorgt ervoor dat de naden door natspuiten goed hechten.

Wanneer het werkstuk goed droog is, schuur ik het. Ik gebruik oxides om kleur te geven of glazuur.

Inmiddels stook ik mijn werk in één keer. Door de hoge energiekosten maar vooral voor het milieu. Scheelt het dat ik niet eerst biscuit hoeft te bakken.

Wanneer ik later transfers toevoeg moet ik het nogmaals bakken. Transfers gebruik ik om teksten toe te voegen of om als het ware te schilderen.

Waar is mijn werk te zien ?

Regelmatig exposeer ik in binnen en buitenland.
Sta op keramiek markten in binnen en buitenland.
In kunsttuilen en museumwinkels.
In april exposeer ik in het Stoomhuis in Neerijnen.

Sinds nov 2023 heb ik mijn atelier verplaatst van Nieuwegein naar Hei- en Boeicop.
In Vijfheerenlanden hoop ik weer aansluiting met kunstenaars te vinden of samen te exposeren in onze landelijke provincie of om te sparren of samen te werken.

<https://www.tijssenkeramiek.nl/>

END
SEWAGE
POLLUTION

People
over
Profit

LIKE
SEA
NE R

Jason DeCaires Taylor

Sirens of Sewage

(Riool Sirenes)

De kunstinstallatie 'Sirens of Sewage', is door onderwaterbeeldhouwer Jason DeCaires Taylor onthuld op het strand in Whitstable, Kent Engeland.

Lokale activisten en vrijwilligers die strijden voor milieurechten zijn in het zonnetje gezet in een kunstinstallatie in Whitstable.

Het kunstwerk Sirens of Sewage maakt deel uit van een reeks ontwerpen om milieuproblemen bloot te leggen die vaak verborgen blijven.

Jason Taylor creëerde een gietmal van leden van de lokale gemeenschap, waaronder een koud water zwemmer, vrijwilliger op een reddingsboot, kite surfer, schoolkind, visser en leden van de campagne groep voor watervervuiling SOS Whitstable, om de rol van gewone burgers in tijden van crisis te benadrukken.

<https://underwatersculpture.com/>

De dag dat het stil werd in
Oradour-sur-Glane

Op 10 juni 1944, vier dagen na D-Day, werd het dorp Oradour-sur-Glane in het door de nazi's bezette Frankrijk verwoest toen 643 burgers, waaronder niet strijdende mannen, vrouwen en kinderen, werden afgeslacht door een Duitse Waffen-SS-compagnie als collectieve straf voor verzetsactiviteiten in het gebied.

Razzia

Op 10 juni sloot het bataljon van Adolf Diekmann, commandant van het 3e en 4e SS Pantser Grenadier Regiment Oradour-sur-Glane af, en gaf iedereen het bevel zich op het dorpsplein te verzamelen om hun identiteitspapieren te laten onderzoeken. Onder hen waren zes niet-ingezetenen die toevallig door het dorp fietsten toen de SS-eenheid arriveerde.

Moord

De vrouwen en kinderen werden opgesloten in de kerk en het dorp werd geplunderd. De mannen werden naar zes schuren en loodsen geleid, waar al machinegeweren stonden opgesteld.

Volgens het verslag van een overlevende begonnen de SS'ers vervolgens te schieten, waarbij ze op de benen van de slachtoffers mikten. Toen ze zich niet meer konden bewegen, besprenkelden de SS-ers hen met brandstof en staken de schuren in brand.

Slechts zes mannen wisten te ontsnappen.

In de kerk waar vrouwen en kinderen naar binnen waren gedreven werd een bom tot ontploffing gebracht die daar al eerder neer was gezet. Degenen die door de ramen probeerden te ontsnappen, werden met machinegeweren dood geschoten.

Anderen verbranden levend.

De enige overlevende was de 47-jarige Marguerite Rouffanche.

Ze ontsnapte via een raam in de achterste sacristie, gevolgd door een jonge vrouw en een kind. Alle drie werden zij neergeschoten, twee van hen dodelijk.

Rouffanche kroop naar een paar struiken en bleef daar voor dood liggen, totdat ze de volgende ochtend werd gevonden.

Ongeveer twintig dorpelingen waren Oradour-sur-Glane ontvlucht zodra de SS-eenheid was verschenen.

In totaal zijn er naar verluidt 643 personen vermoord.

De laatste overlevende, Robert Hébras, stierf op 11 februari 2023 op 97-jarige leeftijd. Hij was 18 jaar oud op het moment van het bloedbad.

Dorp als monument van waanzin

Het dorp werd nooit herbouwd. Na de oorlog werd vlakbij een compleet nieuw dorp gebouwd.

President Charles de Gaulle gaf opdracht om de ruïnes van het oude dorp te behouden als een permanent gedenkteken en museum.

Duitse protesten tegen de eenzijdige actie van Diekmann

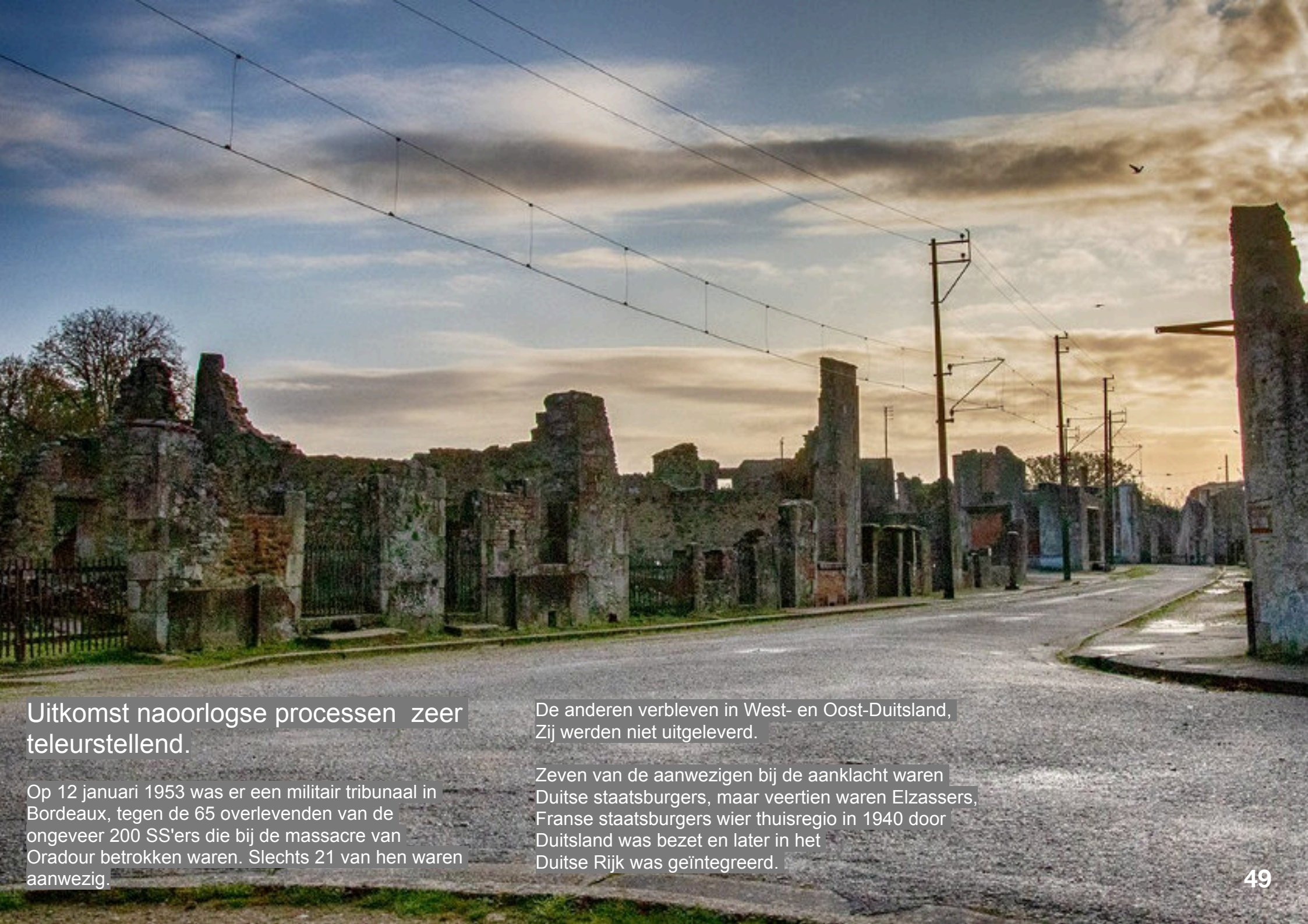
Men vond dat Diekmann zijn bevelen ver had overschreden en begon een onderzoek. Diekmann kwam echter kort daarna om het leven tijdens de Slag om Normandië; Veel van de 3e compagnie, die het bloedbad had gepleegd, kwamen ook om het leven. Het onderzoek werd daarop opgeschort.

Adolf Diekmann, commandant van het 3e en 4e SS Pantser Grenadier Regiment gaf opdracht tot de massacre van Oradour.

*Klassenfoto 1942-1943
Geen enkel kind overleefde het drama van Oradour*

Uitkomst na oorlogse processen zeer teleurstellend.

Op 12 januari 1953 was er een militair tribunaal in Bordeaux, tegen de 65 overlevenden van de ongeveer 200 SS'ers die bij de massacre van Oradour betrokken waren. Slechts 21 van hen waren aanwezig.

De anderen verbleven in West- en Oost-Duitsland, Zij werden niet uitgeleverd.

Zeven van de aanwezigen bij de aanklacht waren Duitse staatsburgers, maar veertien waren Elzassers, Franse staatsburgers wier thuisregio in 1940 door Duitsland was bezet en later in het Duitse Rijk was geïntegreerd.

Malgré-Nous 'tegen onze wil'

Op één na beweerden alle Elzassers gedwongen te zijn zich bij de Waffen-SS aan te sluiten.

Dergelijke gedwongen dienstplichtigen uit de Elzas en Lotharingen noemden zichzelf de malgré-nous, wat 'tegen onze wil' betekent.

Op 11 februari werden 19 van de 20 verdachten veroordeeld. Vijf kregen gevangenisstraffen en twee werden geëxecuteerd.

Aanhoudende onrust in de Elzas (waaronder de vraag naar autonomie) dwong het Franse parlement om op 19 februari een amnestiewet voor alle 'Malgré-Nous' aan te nemen.

In 1958 werden de overige Duitse beklaagden vrijgelaten.

Hitler groet bij afscheid

Generaal Heinz Lammerding van de Das Reich-divisie, die de uiteindelijke opdracht had gegeven tot vergelding tegen verzet, stierf in 1971 na een succesvolle carrière als aannemer.

Ten tijde van het proces woonde hij in Düsseldorf, in de voormalige Britse bezettingszone van West-Duitsland, de Franse regering heeft zijn uitlevering uit West-Duitsland nooit voor elkaar kunnen krijgen.

Bij de begrafenis van Lammerding in 1971 waren 200 voormalige SS-leden aanwezig die de Hitler groet brachten.

'De Terreur'

Kunstschilder Gabriel Godard maakt monumentale serie schilderijen over het bloedbad in Oradour-sur-Glane

De werken zijn zowel gewelddadig als verontrustend

Kunstschilder Gabriel Godard, heeft een serie schilderijen gewijd aan het bloedbad van juni 1944. Hij heeft de doeken geschonken aan het Centre de la Mémoire in Oradour-sur-Glane.

De werken zijn zowel gewelddadig als verontrustend.

Het Lijden, de Terreur en de Moord

Alleen al de titels van deze drie canvassen zeggen veel over het drama dat ze vertellen. Aan deze schilderijen serie genaamd Oradour is een vierde werk toegevoegd met de titel

De l'homme et de l'ignominie ordinaire.

Deze gigantische doeken (3,40 m x 9 m voor de eerste drie en 3,70 m x 9 m voor de laatste) hebben een bijzondere historie.

In 2009 begon Gabriel Godard met de creatie van een monumentaal werk: een serie over het bloedbad van 10 juni 1944 in Oradour-sur-Glane.

Iedereen in het dorp werd vermoord

Op 10 juni 1944 sloot de 'SS Das Reich divisie' de bevolking van het dorp Oradour van de buitenwereld af. Vrouwen en kinderen werden in de kerk opgesloten en mannen in de schuren. 642 personen verloren op die dag hun leven.

Vier doeken in vier jaar

Vier jaar lang wijdde Gabriël Godard zich aan dit werk dat hij in zich droeg. Een moeilijke maar voor hem een noodzakelijk opdracht. Deze doeken werden nooit verkocht.

Gabriel Godard schonk ze in 2020 aan het Oradour Memory Centre.

Woede, onbegrip en verontwaardiging

Dit schilderijen hebben een bijzondere betekenis voor Gabriel Godard.

De kunstenaar, geboren in 1933 in Lotharingen, was 11 jaar oud en woonde in de Sarthe toen hij hoorde van het Oradour-drama.

Pas in 1972 ontdekte hij het dorp. Hij herinnert zich nog heel goed het gevoel van woede, onbegrip en verontwaardiging dat hem toen bekreep.

Gabriel Godard was toen al meer dan twintig jaar toegewijd aan het schilderen. Autodidact. In de jaren zestig kwam er een fusie tussen figuratief en abstractie.

Deze wending stelde hem in staat om bekendheid te krijgen. Zijn schilderijen zijn tentoongesteld in grote musea zoals het Centre Georges Pompidou en verkocht aan de Verenigde Staten.

Elk van de doeken uit de Oradour serie, vertelt een bepaald moment.

De suplice lijkt die van de bewoners van Oradour te vertegenwoordigen: zwarte lichamen, vlammen en schaduwen die misschien de zielen zijn van de gevangenen en gevangenen zittende bewoners.

De lege ogen en schreeuwende monden zijn zo verschrikkelijk expressief, dat het gewoon zeer doet

Er is geen vrouwelijk karakter aanwezig in dit schilderij in tegenstelling tot De Terreur, het centrale schilderij.

Het is degene waarin vrouwelijke personages verschijnen, vooral een vrouw die op een meer realistische manier wordt vertegenwoordigd.

Laatste figuurlijke canvas ' de Dood'

Er zijn lichamen die je onvermijdelijk aan de concentratiekampen doen denken.

De beelden van de Holocaust waren bedekt met de verhalen van de overlevenden.

Van Oradour zijn het degene die het bloedbad ontdekten. Wat betreft De l'homme et de l'homme et de l'ignominie ordinaire, vierde en laatste schilderij, is een abstracte compositie op basis van patronen (vooral strepen: die van de uniformen van gevangenen in de kampen?) maar ook van de vormen en kleuren in de andere drie doeken. Van Guernica naar Oradour. Na het zien van deze schilderijen kan men haast niet anders dan aan Guernica van Picasso denken.

De Picasso (3,5 m hoog en 7,8 m breed), waarin de kunstenaar zich laat inspireren door de bomaanslagen die het kleine stadje Guernica op 26 april 1937 heeft meegemaakt. Een werk waarin Picasso een realistische weergave van de gebombardeerde stad weigerde. Een werk waarin hij zijn kleurkeuze beperkte tot grijs tinten, zwart en wit.

Het gigantisme van Godard, het gigantisme van de doeken, met weinig kleuren, en de geanonimiseerde personages die een masker lijken te dragen. Hun lege ogen en schreeuwende monden zijn zo verschrikkelijk expressief. Dat het gewoon zeer doet.

Het is moeilijk om je niet ongemakkelijk en emotioneel te voelen over wat er zeventig jaar later nog steeds is, een vreselijk bewijs van het geweld en het gebrek aan menselijkheid dat tot oorlog kan leiden.

De feiten zijn er om ons eraan te herinneren dat deze schaduw helaas nog steeds relevant is.

De monumentale schilderijen serie van Gabriel Godard te zien in Centre de la Mémoire d'Oradour-sur-Glane.

<http://www.oradour.org/>

Chatelaine.

De voorloper van de handtas

Chatelaine is een decoratieve riem haak die door zowel mannen als vrouwen in de taille werd gedragen en een reeks kettingen bevatte die eraan waren opgehangen. Aan elk van deze kettingen was een nuttig gebruiksartikel gemonteerd zoals sleutels en horloges, maar soms ook met meer dagelijkse dingen zoals scharen of vingerhoedjes.

Chatelaines dateren uit het oude Rome en werden niet alleen op het Italiaanse schiereiland, maar ook in Groot-Brittannië gedragen.

Meer moderne chatelaines zijn verschenen aan het einde van de Middeleeuwen en werden tot rond de jaren 1900 gedragen, maar waren het meest populair tijdens 17e en 18e eeuw. Ze waren meestal nuttig van aard, maar ook heel mooi. Ze werden in meerdere Europese culturen gedragen. Kortom, aan een chatelaine zat alles wat je dagelijks nodig had.

Van kleine voorwerpen zoals je sleutels tot een naai pakketje, parfumsflesje en later een horloge. Soms zag je zelfs lepels, maatbekertjes, een portemonneetje of een brillette aan deze kettingen hangen.

De vooruitgang die in de 18e eeuw werd gemaakt in het maken van sieraden maakte deze periode tot het hoogtepunt in de geschiedenis van de chatelaine.

Gedurende deze tijd waren deze accessoires, hoewel nog steeds functioneel, zeer mooi en hadden ze vaak geweldige ontwerpen en werden ze verfraaid met stenen of andere sierelementen. Sommigen bevatten zelfs bijbelse citaten en beetje bij beetje, veranderde deze nuttige dagelijkse gebruiksvoorwerpen in ware juwelen.

De ontwikkeling van de verwerking van staal aan het einde van de 18e eeuw maakte het mogelijk om extreem gepolijste chatelaines te creëren, die schitterden als diamanten bij blootstelling aan licht.

Jeannette van der Schaaf – Hofman

‘Kunst is een verscholen toegang tot een andere wereld waarin je jezelf kunt verliezen’

Voor mij is de cirkel zich aan het sluiten. Als kind was ik vaak aan het tekenen en tijdens mijn HBS periode rees het plan in mijn woonplaats Amsterdam naar de ‘Normaalschool voor Tekenen’, later opgegaan in de ‘Rietveld Academie’, te gaan.

Weliswaar was ik daar al aangenomen maar daar werd mij, ongetwijfeld tot vreugde van mijn ouders, geadviseerd de 5 jaar af te maken. En zoals rond 1958 gebruikelijk, volgde ik dat advies op. Toch bleef ik creatief bezig. Eerst als verkoopster in een zaak voor moderne woninginrichting en enkele jaren daarna tijdens mijn opleiding tot arbeidstherapeute, tegenwoordig ergo therapeute geheten.

Ik ging met mijn man via zijn beroep als hobby ‘met de muziek mee’ maar toen ik eind 20e eeuw mijn (zware) contrabas ‘aan de wilgen had gehangen’ begon het ‘beeldend bezig zijn’ gelijk weer te kriebelen.

Ik ging vanaf 2003 teken- en schildercursussen volgen bij De Plantage/ ZINDER in Tiel, daarna bij Lieke Jongeneelen abstract en portret bij Sylvia van Opstall in Culemborg, encaustiek (met was werken) bij Ageeth Leemkuil en tijdens de coronaperiode volgde ik via internet inspirerende cursussen: ‘Find your Joy’ en ‘Find your Voice’ van de Engelse Louise Fletcher.

Ik schilder intuïtief, meestal abstract en op meerdere werken tegelijk, toch komen er soms figuratieve elementen in naar voren.

'Tell me the story'

'Yellow Surprise'

Mijn werk heeft een ritme en een tempo en is meestal kleurrijk

Mijn werk varieert qua grootte van 120x100 cm tot 20x20 cm. en ik werk met gemixte techniek, collage, in acryl op zowel canvas, papier en panelen, soms met licht drie-dimensionele elementen.

Mijn werk heeft een ritme en een tempo en is meestal kleurrijk.

Winnaar Talens Palet 2011 regio Rivierenland

Dat mijn werk wordt gewaardeerd bleek al snel toen ik in 2011 binnen de Regio Rivierenland winnaar was van Talens Palet waarna het winnende werk mocht exposeren in het CODA Museum in Apeldoorn. Ik sloot mij aan bij de 'Kunstverein Rhein-Sieg-Kreis' waardoor ik regelmatig mijn schilderijen kon tonen in Galerie 'Pumpwerk' in het Duitse Siegburg, tot Covid-19 de wereld in haar greep kreeg.

Intussen was ik, tot voor kort, vaste expositant binnen de Galerie 'Kunst bij Karel' te Gorinchem én momenteel ben ik vast betrokken én expositant bij de Galerie 'Kunstkabinet Tiel'.

Daarnaast exposeer ik met enige regelmaat in de regio. Zoals in het 'Stroomhuis' in Neerijnen, de Agatha Kapel in Kapel-Avezaath en, in 2022, bij de Galerie 'Mariantho' in Velsbroek.

Modere kunst ? Nee.....

8000 jaar oude grot tekeningen in Patagonië Zuid-Amerika

In de oudheid
achtergelaten kunst
heeft veel
wetenschappelijke
mysterie gecreëerd

Wie heeft wat wanneer getekend?
De antwoorden kunnen ons veel
vertellen over de vroege levens van
onze voorvaders.

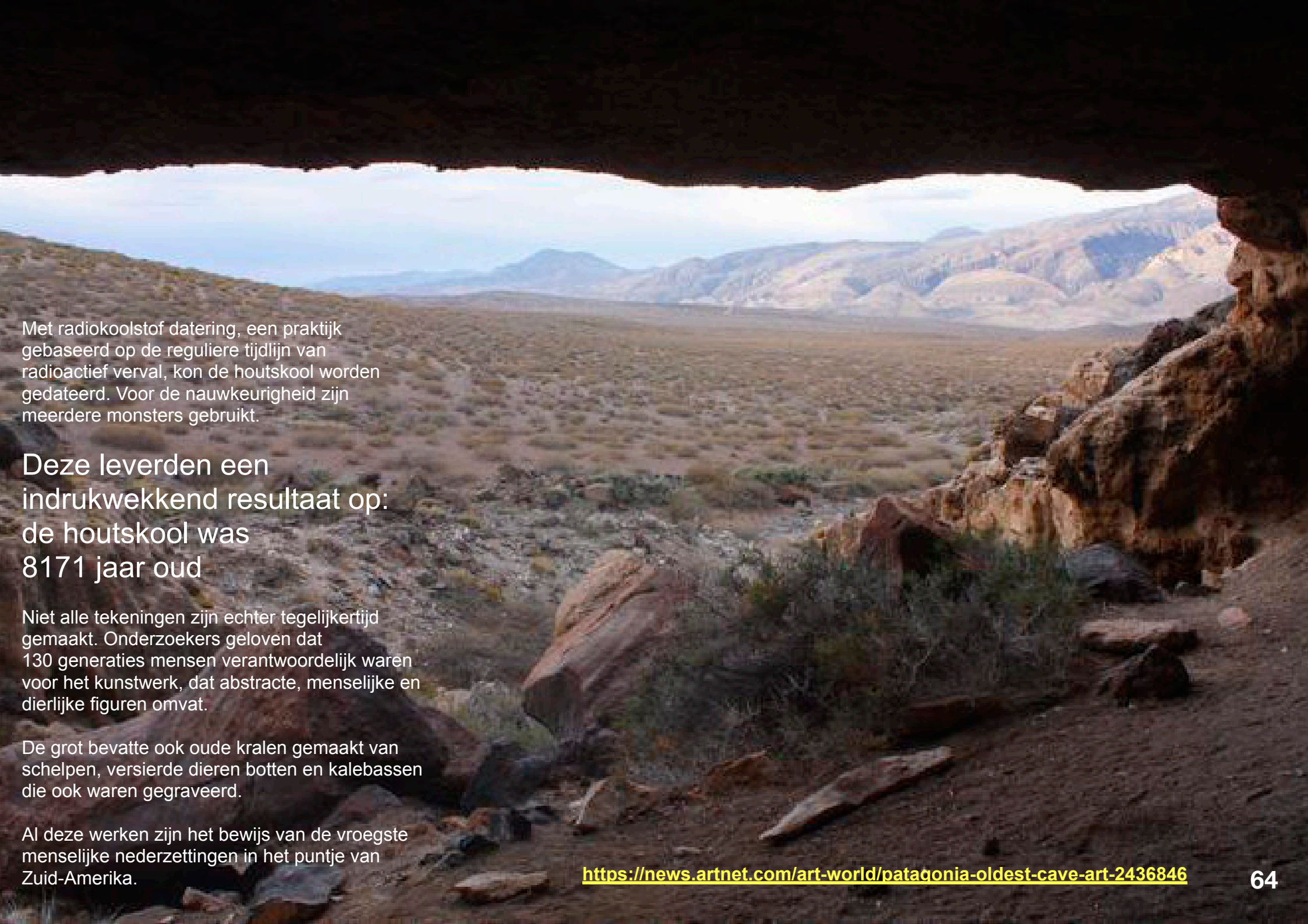
Soms legt grot kunst de
menschelijkheid vast, zoals
handafdrukken, of activiteiten zoals
de jacht.

Soms zijn de ontdekte ontwerpen
geschilderd in grotten of
uitgehouwen in rotsen geometrisch
van aard.

De meest opwindende grot kunst die
de afgelopen tien jaar is bestudeerd,
is die in een grot bedekt met 895
rotstekeningen in Patagonië,
Zuid-Amerika.

Onderzoek suggereert dat de
tekeningen op Cueva Huenul in
Argentinië 8.200 jaar oud zijn,
waardoor ze de oudst bekende grot
kunst in de regio zijn.

Deze datering was mogelijk omdat
verschillende tekeningen met
houtschoor getekend zijn.

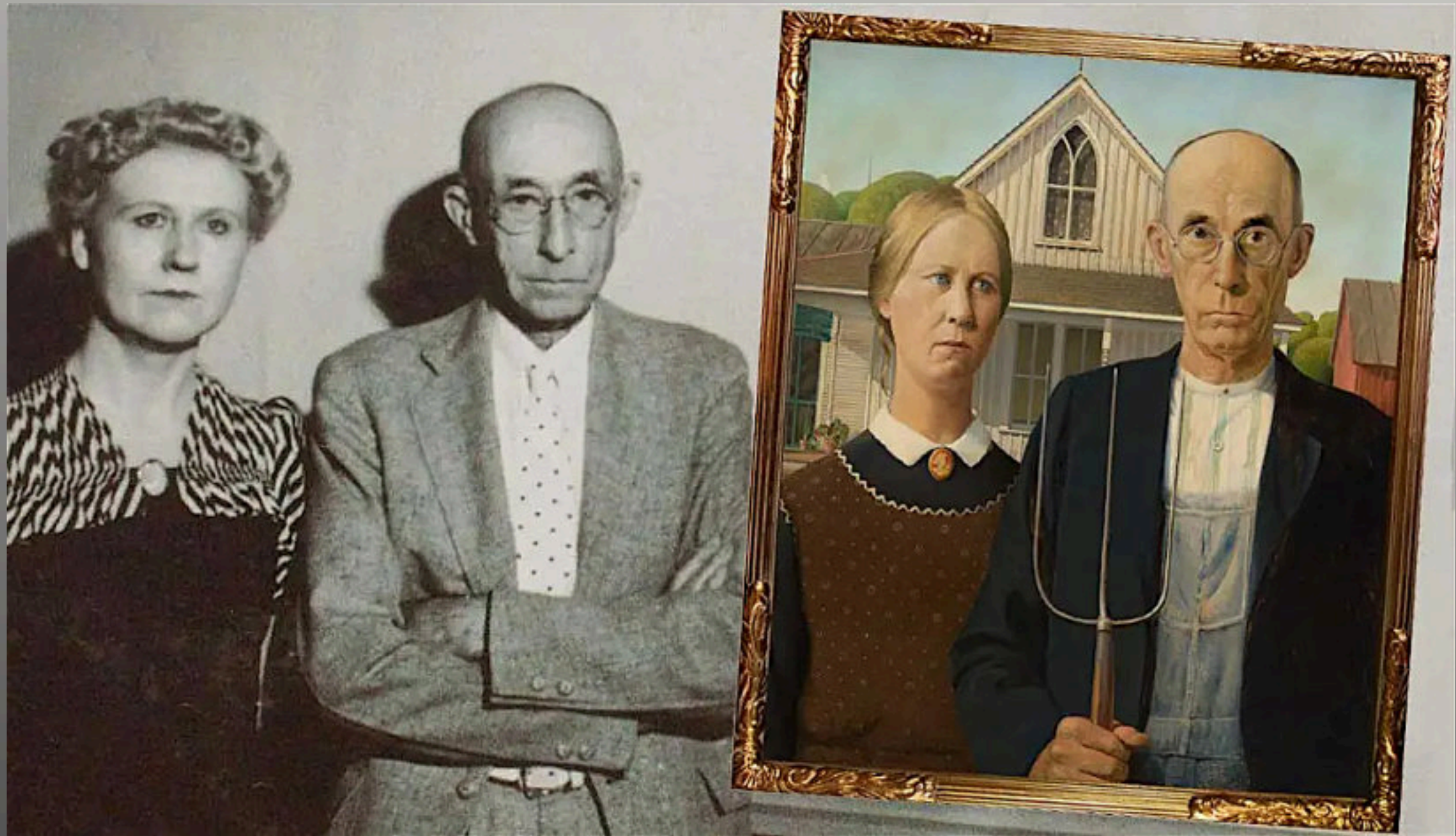
Met radiokoolstof datering, een praktijk gebaseerd op de reguliere tijdlijn van radioactief verval, kon de houtskool worden gedateerd. Voor de nauwkeurigheid zijn meerdere monsters gebruikt.

Deze leverden een indrukwekkend resultaat op: de houtskool was 8171 jaar oud

Niet alle tekeningen zijn echter tegelijkertijd gemaakt. Onderzoekers geloven dat 130 generaties mensen verantwoordelijk waren voor het kunstwerk, dat abstracte, menselijke en dierlijke figuren omvat.

De grot bevatte ook oude kralen gemaakt van schelpen, versierde dieren botten en kalebassen die ook waren gegraveerd.

Al deze werken zijn het bewijs van de vroegste menselijke nederzettingen in het puntje van Zuid-Amerika.

'American Gothic'

'American Gothic' van Grant Wood is een van de beroemdste schilderijen aller tijden. Maar wat dreef hem ertoe om het te schilderen?

Zondags best, stijf als een hark

Het is een beeld dat de meesten van ons uit het hoofd kennen: een man houdt dreigend een hooivork vast, terwijl een vrouw op zondags best, stijf als een hark toekijkt.

Iconische soberheid

Achter hen staat een houten huis met een griezelig zwart raam. Dit is American Gothic, een icoon van de Amerikaanse kunst en een sober embleem van het plattelandsleven in het middenwesten van de Verenigde Staten.

Het kunstwerk, geschilderd door Grant Wood in 1930, is al bijna 100 jaar het onderwerp van studie en parodie in de kunstwereld.

Achterlijk uitzierende mensen

Veel historici zagen het schilderij als een satirisch commentaar op de achterlijk uitzierende Mid Westeners die geen feeling hadden met de moderne geïndustrialiseerde wereld. Maar de kunstenaar heeft altijd betoogd dat er meer aan de hand is dan op het eerste gezicht lijkt.

Grant Wood's American Gothic, 1930, (links), en het echte huis in Eldon, Iowa (rechts) dat het schilderij inspireerde.

Grant Wood raakte voor het eerst geïnspireerd om het onderwerp van dit schilderij aan te pakken nadat hij een rit door de stad Eldon in Iowa had gemaakt.

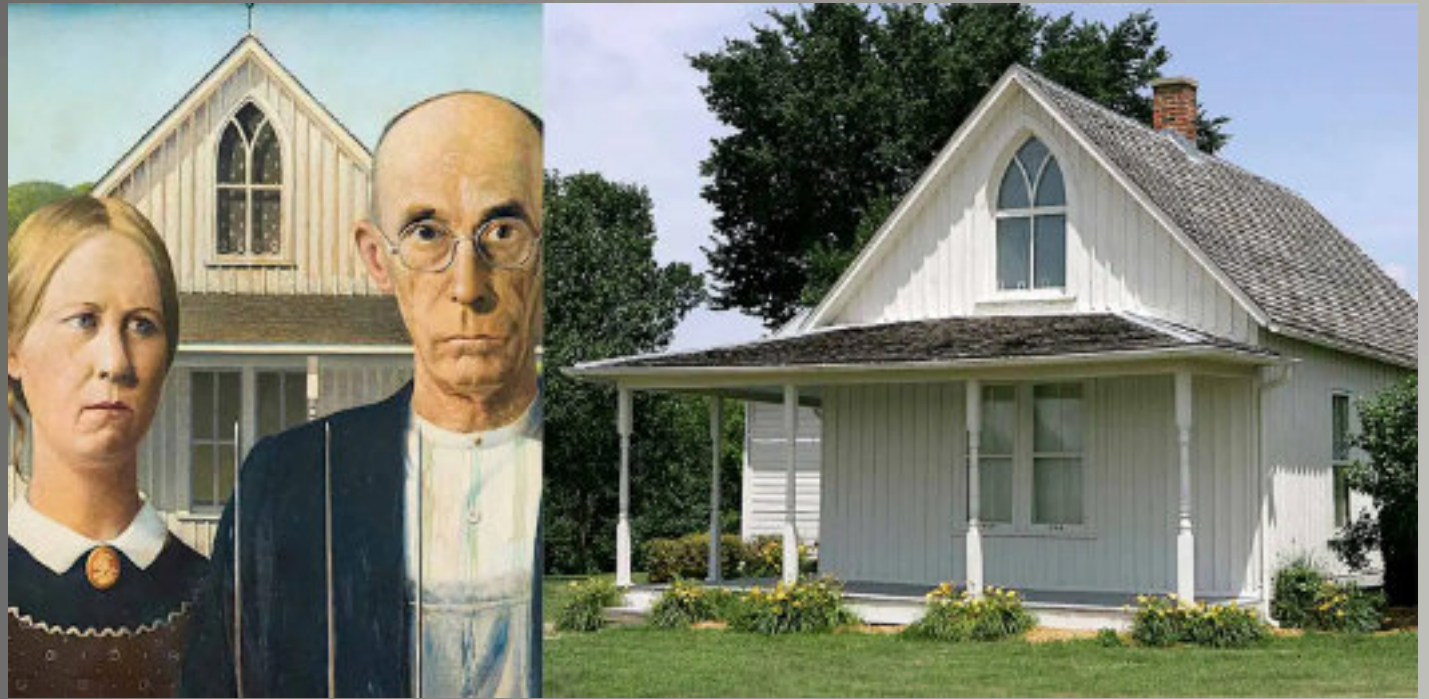
Victoriaanse gotiek

Hij zag het witte huis op de achtergrond van het schilderij, gebouwd in de Carpenters-gotische stijl van de architectuur in de jaren 1880.

De stijl was een Amerikaanse versie van de Victoriaanse gotiek, die wijdverspreid was in het landelijke Amerika van de 20e eeuw, en aan deze verwijzing ontleent het schilderij zijn naam. Dit ouderwetse provinciehuis werd Woods basis voor het opbouwen van een geloofwaardig verhaal.

Op zoek naar modellen en rekwisieten

Wood ging op zoek naar een paar modellen die er uitzagen alsof ze in zo'n huis zouden kunnen wonen – hij had het idee dat het bevolkt zou worden door 'zeer krappe karakters'.

Nadat hij twee geschikte modellen had gevonden, die elkaar geen van beiden kenden, kleeftte Wood ze opzettelijk in het soort ouderwetse kleding die volgens hem bij deze sobere bouwstijl paste, samen met rekvisieten die landelijk werk suggereerden.

Tandarts en zus van Wood figureren

De echte vrouw was in feite de zus van Wood, terwijl de man een tandarts was uit de geboorteplaats van de kunstenaar. Om de figuren te laten opgaan in het gebouw, maakte Wood hun gezichten dunner en langer, en rekte hij de ramen en het dak van het gebouw uit.

Deze vreemde vervorming zorgt ervoor dat het schilderij bijzonder griezelig aanvoelt. Hij spiegelde zelfs de donkere kleding van het stel met een verduisterd raam erachter.

Hij studeerde een tijdje in Parijs en experimenteerde met impressionistische technieken. Maar bij zijn terugkeer naar de Verenigde Staten keerde Wood het modernisme bewust de rug toe.

Wood wordt Regionalist

In plaats daarvan werd hij onderdeel van een generatie Amerikaanse schilders die bekend staat als de Regionalisten, die de levens van gewone lokale mensen in een zeer gedetailleerde, figuratieve stijl schilderden.

Het schilderij 'American Gothic' was een inspiratie voor velen om hun eigen versie weer te geven

Magisch Realisme

Wood wordt ook in verband gebracht met de internationale stijl van het Magisch Realisme, een overkoepelende term voor kunst uit het midden van de 20e eeuw die onderwerpen uit het echte leven ondermijnde of versterkte om droomachtige, buitenaardse effecten te creëren.

Wood maakte dit schilderij aan het begin van de Grote Depressie en betoogde dat een van zijn belangrijkste doelstellingen het creëren van een geruststellend beeld van stabiliteit en veiligheid was, in een tijd van generationaliseerde ontwrichting. Hij zei dat hij diepgewortelde, ouderwetse plattelandswaarden vierde, zoals familie, landarbeid en religieuze vroomheid. Omdat deze waarden zo uit de pas liepen met de opkomende moderniteit en het kosmopolitische leven, werd het schilderij het onderwerp van veel commentaar en spot.

Was American Gothic een satire, die de spot dreef met de kleingeestige vijandigheid en het provincialisme van het Amerikaanse platteland met een stel sobere en territoriale mensen?

Of documenteerde Wood eenvoudigweg de traditionele waarden die in de minder verstedelijkte staten bleven bestaan? Dat een groot deel van het schilderij een geësceneerde opstelling was, suggereert dat Wood wist dat er een element van namaak in het uiteindelijke beeld zou zitten.

'Nog een eigentijdse versie van 'American Gothic'

Oceaan zwerver

'Ocean Drifter' is een foto van een voetbal die onder de waterlijn bedekt is met zeepokken. Boven het water hangt slechts een voetbal in het water. Maar onder de waterlijn bevindt zich een kolonie levende wezens.

De voetbal spoelde aan in Dorset Engeland na een enorme reis over de Atlantische Oceaan en keerde vervolgens terug naar de zee om de foto te maken.

Ganzen zeepokken zijn niet inheems in Groot-Brittannië, maar kunnen tijdens krachtige Atlantische stormen op onze kusten aanspoelen. Hoewel de bal afval is en niet in zee mag liggen, vraag je je af welke reis de bal heeft afgelegd.

Van aanvankelijk verdwaald zijn, vervolgens tijd doorbrengend in de tropen, waar de zeepokken inheems zijn, en misschien daarna wel jaren in de open oceaan voordat de bal in Dorset Engeland aanspoelde.

Na evaluatie van meer dan 14.000 afbeeldingen werd bij de British Wildlife Photography Awards 2024 de foto van Ryan Stalker van een rondrijvende voetbal in de oceaan als winnaar uitgeroepen.

**Zeepokken zijn verwant aan krabben en kreeften.*

Ad de Rouw

Ad de Rouw uit Kerkdriel maakt kunst van gevonden metalen voorwerpen. Schroeven, bouten, stukken ijzer enz. alles wat hij op zijn (fiets) pad tegenkomt.

Hij verzamelt dit in een doos die hij zo nu en dan om kiept op de werkbank om te zien of hij er iets interessants van kan maken.

Het is weer voorjaar.

Zoals bij de bloemen en bijen laten ook de motorliefhebbers weer van zich horen.

De een met een sportief en snel voertuig, de ander met een zware toermotor met bijpassende stoere berijders.

Naar dit laatste beeld heb ik dit stalen koppel geknutseld, dat op het punt staat een toertocht te gaan maken. Op wat boutjes en moertjes na is mijn verzamelkist voorlopig weer leeg.

Maar ik heb ook wel kunnen lachen terwijl ik zag hoe iets kan groeien van oude, versleten, gevonden en weggegooid onderdeeltjes.

Hartelijke groeten van
Ad de Rouw

Mail: derou023@outlook.com

3 x ANDERS

EXPOSITIE

assemblages
schilderijen
mixed media

Anja Middelkoop
Bas Middelkoop
Trudi Middelkoop

De Lichtkring,
Dorpsstraat 48, Schoonrewoerd

vr. 10 mei: 9.00 - 17.00 uur
za. 11 mei: 11.00 - 16.00 uur

info: 06 49691067

Expositie

3 x ANDERS

Drie Middelkopen, in Schoonrewoerd geboren en getogen of lange tijd gewoond.

Op vertrouwde bodem brengen zij hun werken bijeen.

Dit maakt de expositie 3 x ANDERS.

De diversiteit aan schilderijen en objecten vertellen verhalen van nu en uit vroegere tijden.

Anja Middelkoop

Anja maakt objecten en schilderijen

De assemblages zijn opgebouwd met voorwerpen die al een eerder leven hebben gehad. Nummers van het psalmen-en gezangen bord, houten haringen, een oud springtouw, een handbijbel en een kromme meetlat...

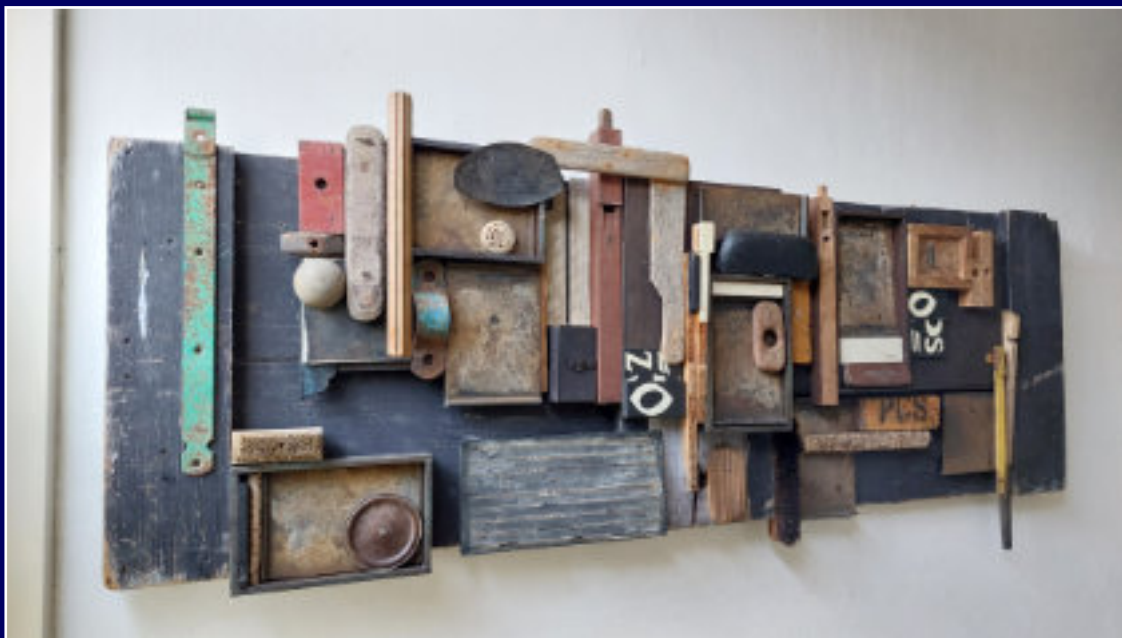
Behoedzaam, met respect voor de geschiedenis van de materialen, verdeelt zij, zoals een regisseur, de rollen opnieuw.

Ook de schilderijen worden op deze wijze gemaakt. Het is zoeken, kijken, uitproberen en verbinden. In de vergaderruimte van de kerk, de consistorie, laten de twee kunstvormen zich goed combineren en maken dat je blijft herkennen en ontdekken.

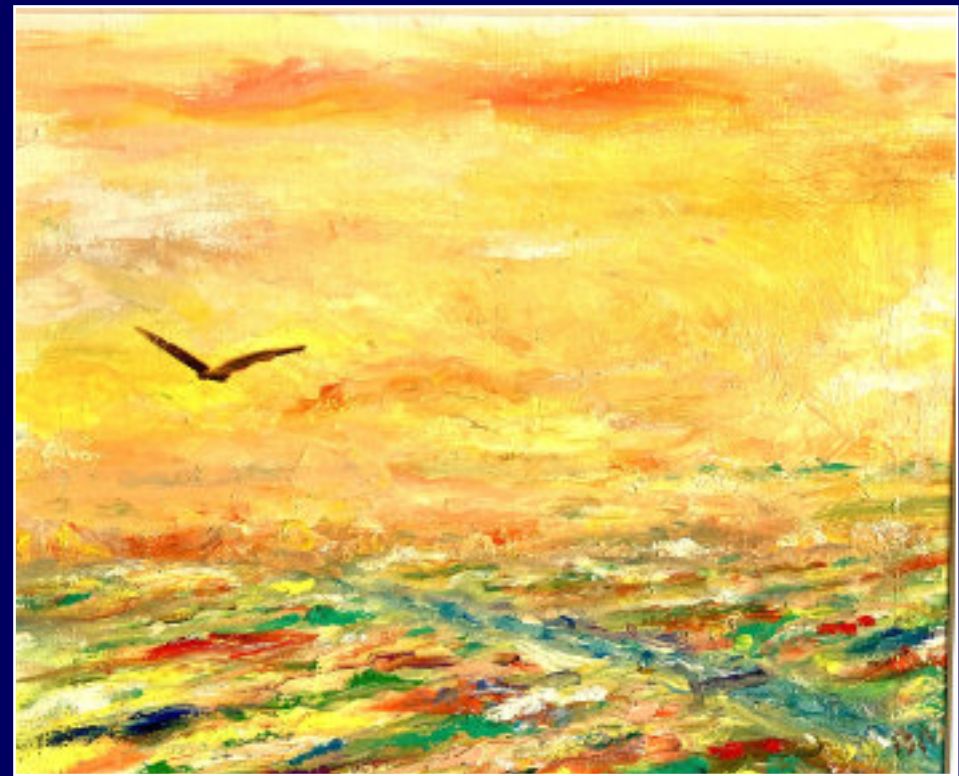
www.anjamiddelkoop.nl

Bijbelse geschiedenis

Bas Middelkoop

BAS is in Schoonrewoerd geboren en er gebleven.

Veel van de werken hebben een duidelijke verbinding met zijn woonplek.

Bas schildert wat het oog ziet. Met kleurige kwaststreken legt hij het moment vast. Een flits van een rode wouw in een zomerse lucht, een rietkraag in het licht na de regenbui.

De onderwerpen komen uit de vrije natuur. Licht en sfeer voeren de boventoon.

We zien vlakke polders in de Vijfheerenlanden, maar ook het ruige landschap van IJsland.

Trudi Middelkoop - Van Delft

Ontmoeting met hond

TRUDI MIDDELKOOP-VAN DELFT, Culemborg

Roddels

Geboren in Den Haag
en van 1973 – 2023 woonachtig in Schoonrewoerd.

Trudi werkt met verschillende technieken en materialen. Op een lichtvoetige manier wordt het alledaagse leven verbeeld. Met liefde en geduld worden de figuren weergegeven, schuilen er verhalen in het gewone en krijgen dieren menselijke trekjes.

www.trudimiddelkoop.nl

Editie 14.3 van Passe-Partout Kunstmagazine verschijnt half Juni 2024

Wist U dat er ook een Engelse versie van
Passe-Partout Kunstmagazine beschikbaar is.

Voor meer informatie of een gratis abonnement mail naar:

Redactie:

sylviabosch@leerdamskunstenaarscollectief.nl

De laatste editie en alle eerdere edities van Passe-Partout
Kunstmagazine kunt u teruglezen op de website van het
Leerdams kunstenaars collectief

Wij zijn een stichting zonder subsidie.
Ons doel is om mensen warm te maken voor de
kunst.

Want kunst kleurt je leven !

Wij hebben vrienden nodig die met 10 euro per
jaar onze stichting steunen.

Wil jij alsjeblieft ook onze vriend worden ?

Ons rekening nummer is:
NL82 Rabo 01671774 00
t.g.v Stichting
Leerdams Kunstenaars Collectief.

https://www.leerdamskunstenaarscollectief.nl/Collectief2022/Passe-Partout_kunstmagazine.html

